

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. Q. N.**, narozen X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2025, č. j. OAM-798/ZA-ZA15-HA15-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) ve znění účinném do 30. 9. 2025.
2. Žaloba namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce ve správním řízení uvedl, že chce v ČR zůstat, protože má v domovském státu dluhy a bojí se věřitelů. Ve Vietnamu by žalobce měl existenční

problémy, kdy by nezvládal uhradit dluh, který má z minulosti. Dle názoru žalobce je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 24. 7. 2025, neboť se z důvodu nesplacených dluhů bojí návratu do zemi původu, přičemž do EU přicestoval v říjnu 2023.
6. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
7. Soud vyšel v projednávané věci mj. z následujících ustanovení právních předpisů:
8. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025: *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
9. Ustanovení § 14 zákona o azylu není od 1. 10. 2026 součástí zákona, nově již nelze udělit humanitární azyl.
10. Podle čl. II bodu 1 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*
11. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[p]o vrácení věci v řízení zahájeném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona soudem k novému projednání Ministerstvo vnitra postupuje podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni počátku běhu lhůty pro vydání nového rozhodnutí Ministerstva vnitra.*
12. Podle čl. II bodu 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (přechodná ustanovení): *[v] řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.*
13. Ze sdělení žalobce plyne, že příčinou jeho žádosti o mezinárodní ochranu je snaha z ČR nevycestovat z důvodu obavy z pronásledování ze strany věřitelů. Je konstantně judikováno, že „*potíže se soukromými osobami v domovské státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53 či usnesení ze dne 8. 9. 2022 5 Azs 329/2021-25). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, žalobce v posuzovaném případě

ochrany ze strany orgánů veřejné moci nevyužil, ani neprokázal, na základě čeho usuzuje, že by se ochrany ze strany státních orgánů v jeho případě v budoucnosti nedovolal, případně dovolal, ale neúčinně, neboť v řízení o správním vyhoštění uvedl, že bez ohledu na existenci dluhů mu ve Vietnamu nic nehrozí. Zároveň odkázal na zprávu o zemi původu, dle které stát situaci s lichvou řeší. Žalovaný správně poukázal na rozpor tvrzení žalobce v azylovém a pobytovém řízení, ve kterém žalobce uvedl, že mu v případě návratu v zemi původu nebezpečí nehrozí.

14. Pokud jde o námitku žalobce, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). Ve vztahu k posouzení otázky humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud připomíná, že na něj není právní nárok a je jej možné udělit jen v případech zvláštního zřetele hodných. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 8/2004-55 vyslovil, že: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ (srov. i rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32).*
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z tvrzení, která mu byla v průběhu správního řízení žalobcem zmíněna, že vycestoval za výdělkem nejprve do Maďarska a poté do ČR, kde hodlá pracovat, aby splatil dluhy. Soud má za to, že nelze nalézt žalobou namítanou nepřezkoumatelnost spočívající v nepřihlédnutí k tvrzení žalobce. Tvrzení žaloby o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je v rozporu s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. V daném případě nebyl ani podle soudu naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný zároveň nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil. Snaha uhradit dluhy sama o sobě není okolností, která by svou intenzitou mohla být důvodem pro humanitární azyl. Obava z pronásledování může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany a nikoli humanitárního azylu. Každý titul mezinárodní ochrany

se vztahuje k odlišným situacím a je nepřipustné, aby určitá okolnost měla duplikační účinky.

17. Žalobce sice v žalobě zmínil několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, nicméně tyto citace pouze obecně popisují přístup k interpretaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, případně se zabývají mezemi správního uvážení ve vztahu k posouzení humanitárního azylu. Žalobce nijak neuvádí, z jakého důvodu žalovaný požadavkům citované judikatury neměl dostát.
18. Dostatečným a přezkoumatelným způsobem se žalovaný zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Zdejší soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na něj. Správní orgán při posuzování žádosti vychází právě z žadatelem předneseného azylového příběhu, který tvoří pomyslný rámec pro zjišťování skutkového stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Žalovaný posoudil vznesené obavy v dostatečném rozsahu, opatřil si za tím účelem postačující množství podkladů a neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu jsou úzce definované a jak již výše uvedeno, potíže se soukromými osobami v domovském státě nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu, přičemž žalobce v posuzovaném případě ochrany ze strany orgánů veřejné moci nevyužil, ani neprokázal, na základě čeho usuzuje, že by se ochrany ze strany státních orgánů v jeho případě v budoucnosti nedovolal, případně dovolal, ale neúčinně, jestliže v řízení o správním vyhoštění uvedl, že bez ohledu na existenci dluhů mu ve Vietnamu nic nehrozí. Tvrzení žalobce, že tehdy policii lhal, až nyní v důsledku klidu uvedl pravdu, soud považuje za zásadně nevěrohodné. Ve správním řízení o vyhoštění nebyl důvod, aby žalobce neuváděl okolnosti o hrozbě mu údajně hrozící, jestliže ve správním řízení bylo rozhodováno o jeho vyhoštění. Změna tvrzení o jemu hrozící újmě byla zcela účelová, proto nevěrohodná. Nehledě k tomu, že se žaloba nijak konkrétně nevymezila proti závěrům napadeného rozhodnutí o nevyužití prostředků ochrany v zemi původu.
19. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky v důsledku uložené povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.
20. Je nutné poukázat na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2025, č. j. 5 Azs 152/2025 - 27, který se zabýval žalobou téhož advokát obsahující identické námitky za shodného skutkového stavu, kdy NSS konstatoval, že: *Dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího považovat za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona (k absenci azylových důvodů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Co se týče ekonomických důvodů, mají-li tyto nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň by musely být skutečně výsledkem pronásledování žadatele z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).*
21. Městský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné, proto žalobu zamítl.

22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 3. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
Soudce